

HONZÍKOVA KNÍŽKA ZVÍŘÁTEK

MARTINA Kovářová

edika.

Honzíkova knížka zvířátek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Kovářová

Honzíkova knížka zvířátek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

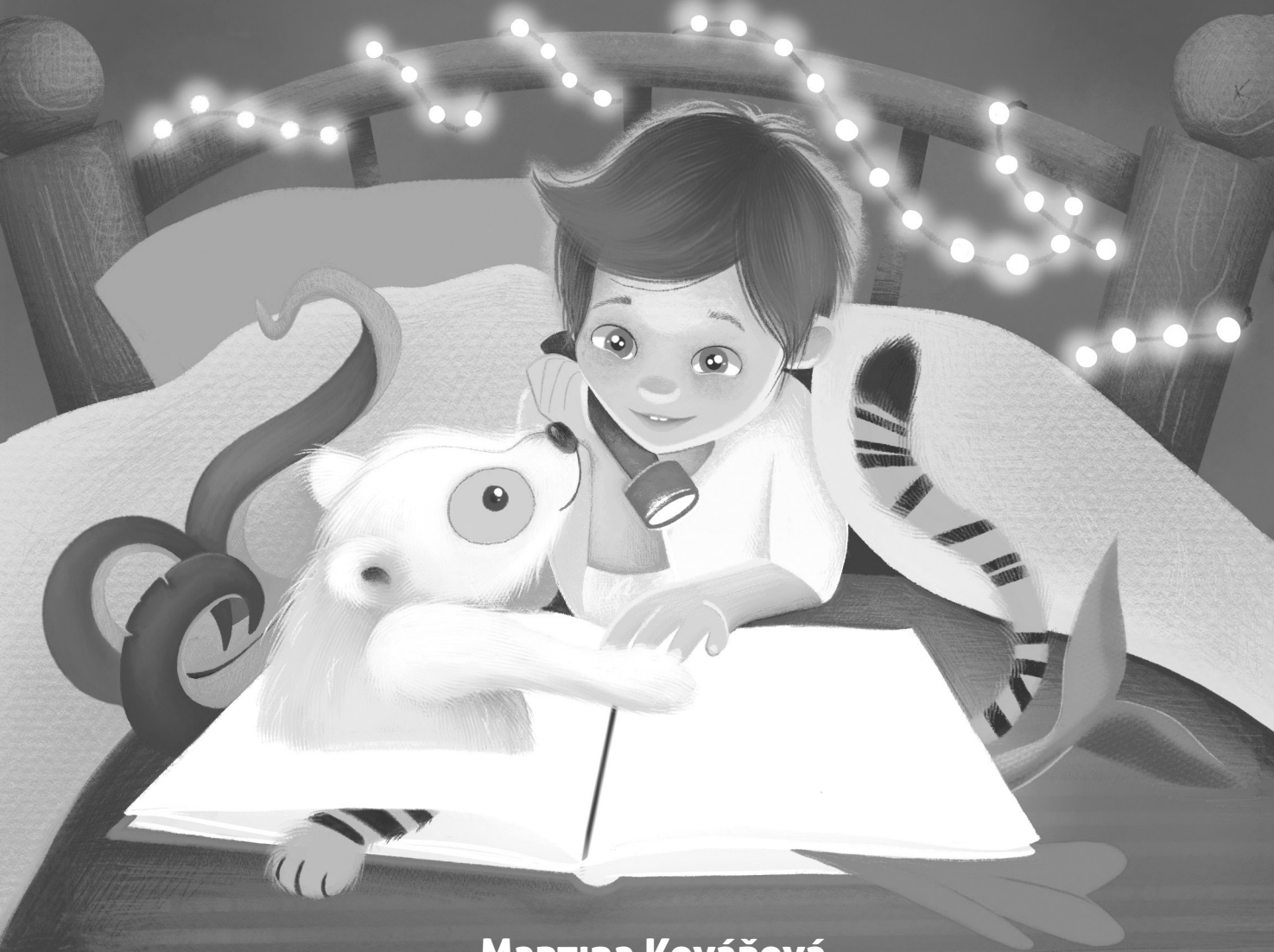

ALBATROS MEDIA

**HONZÍKOVA
KNÍŽKA
ZVÍŘÁTEK**

© Martina Kovářová, 2023
Illustrations © Michaela Beznosková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-266-1849-2
ISBN e-knihy 978-80-266-1850-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

HONZÍKOVA KNÍŽKA ZVÍŘÁTEK

MARTINA Kovářová

edika.

Věnování

Tuto knihu bych chtěla věnovat svým dvěma synům
Ladíkovi a Honzíkovi, kteří pro mě jsou po celý život
velkou oporou a zároveň inspirací.

Lední medvěd

„Dobrou noc, miláčku, a ještě jednou ti s tatínkem přejeme krásné narozeniny,“ řekla maminka, usmála se a dala Honzíkovi pusku na čelo. „Mami, smím si ještě chvíli číst?“ zeptal se. Tíše přikývla a pomalu zavřela dveře. Honzík se uvelebil na posteli a začal si listovat v nové encyklopedii, kterou dnes dostal k narozeninám. Zvířátka miloval od mala, takže takový dárek byl pro něj jako stvořený. Listoval knihou, prohlížel si stránku po stránce a v duchu si přál být alespoň na chvíli zvířetem, jakýmkoliv. Když nalistoval na stránku s ledními medvědy, začalo se dít něco divného. Pokoj se celý rozzářil a kniha jako by Honzíkova začala polykat. Zamotala se mu hlava.

Když se probudil, řekl si, že se mu muselo udělat asi špatně a vše se mu zřejmě jen zdálo. Chtěl se poškrábat na čele a vtom vykřikl. „Auuuu!“ Jako by ho něco velikého drápl do čela. „Brrrrr, jak to, že je tu najednou taková zima?“ Když se pořádně rozhlédl, nemohl uvěřit svým očím.

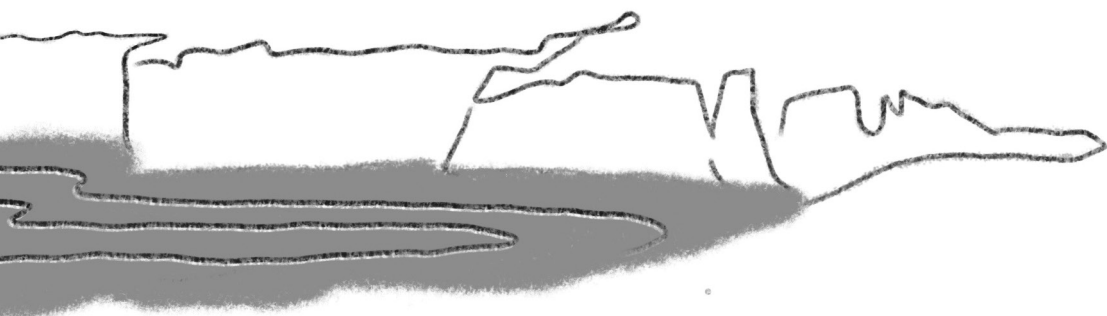
„Na co tak koukáš? Nikdy jsi neviděl severní pól? Tváříš se, jako bys byl medvědem snad první den,“ promluvil někdo. Když se Honzík podíval před sebe, uviděl medvídě. Blížilo se k němu a vypadalo docela přátelsky. Honzík mu vše povyprávěl. Medvídě mu zpočátku nevěřilo, ale když vidělo, že je docela zmatený, a navíc se každou chvíli samou neohrabaností rozplácne na ledu, uvěřilo mu. Dokonce se nabídlo, že ho životem ledních medvědů provede a vše mu vysvětlí. Honzík si vyprávění malého medvíděte moc užíval.

„Žijeme jenom tam, kde je zima, na to si musíš zvyknout. Kanada, Norsko, Dánsko, ale i Rusko,“ řeklo medvídě.

„Páni, támhle ti medvědi vzadu jsou tak obrovští, ty se jich nebojíš? Vypadají tak nebezpečně a ty obrovské drápy a chundelatý kožich,“ obával se Honzík. „Kdepak, to je moje máma s tátou. A víš, že my lední medvědi jsme jedni z největších žijících zvířecích lovců? Lidé nám říkají predátoři. Někteří z nás mohou být dokonce čtyřikrát těžší než lvi. I když jsme celí bílí, musíme si občas při lovu tlapou zakrýt čumák. Ten

jediný je vidět na obrovskou dálku, a to by nás mohlo ohrozit. Neboj, ty si čumák chránit nemusíš, se mnou jsi v bezpečí.“ Mrkl na svého nového kamaráda.

„A kolik takový medvěd vlastně váží a měří?“ zeptal se Honzík.

Medvídě se trochu zamyslelo a povídá: „No, to je různé. Medvědi jsou většinou větší a těžší než medvědice. Dospělý medvěd může být až 260 centimetrů dlouhý. Je to délka od čumáčku po ocásek. Medvědí samci mohou vážit až 800 kilo a samička až 400 kilo.“ Honzík naslouchal a přitom se pořádně prohlížel. Velké drápy ho docela děsily, ale zároveň věděl, že se používají k lovu a že k medvědům zkrátka patří. Po chvíli zjistil, že to vlastně na tom ledu ani tak moc neklouže. A byl si trochu jistější. Najednou dostal hlad.

„Ale, ale, tady někomu kručí v bříšku. Neboj, něco s tím uděláme. Ukážu ti, jak si my medvědi sháníme potravu.“ Když medvídě uvidělo, že Honzík si nápadem na lov není moc jistý, mávlo na něj tlapou a dalo se do běhu. Zastavili se až u velké díry v ledu. „Tak tady si ulovíme něco k večeři, máš rád ryby?“ Honzík přikývl, i když představa syrové ryby k obědu ho trochu děsila. „Neboj se, uvidíš, že ti to bude chutnat.“ „A to jíte jenom ryby?“ ptal se Honzík zvědavě.

„Kdepak, lovíme i vodní ptáky. Dospělý medvěd si troufne dokonce na tuleně či na mrože.“

Honzík medvídě pozoroval a opravdu za chvíli už mělo rybu. „Na, vezmi si. No, neboj, klidně ochutnej.“ Slupnul rybu jako malinu. Takové velké tělo dokáže spořádat asi hodně ryb, pomyslel si Honzík. A to je z něj teprve mládě, co potom dospělý medvěd, ten musí mít k obědu takových ryb několik. „Nestudí tě ta voda?“ zeptal se medvíděte.